

Arrest

nr. 179 408 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 176 916 van 26 oktober 2016 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 9 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een moslim van Arabische origine te zijn. Uw vader is een soenniet, uw moeder is sjiitische. U heeft zelf geen kant gekozen en respecteert beide stromingen binnen de islam. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u van uw geboorte tot 1996 woonde. In 1996 verhuisde u met heel het gezin naar Maleisië omwille van het werk van uw vader. In 2009 vertrok u naar Tadzjikistan om daar geneeskunde te studeren, uw broer J. (A.H. J. K. M., CG 15/20141

en OV X) was op dat moment reeds daar. U bleef in Tadzjikistan tot het einde van uw studies. Uw visum in Tadzjikistan was maar geldig tot juni 2015 en omdat u ook geen verblijfsvergunning voor Maleisië meer kon krijgen, kon u ook niet terugkeren naar uw familie daar. Om die reden dienden u en uw broer op 23 mei 2015 terug te keren naar Bagdad, Irak, waar u tot 27 juni 2015 in de wijk Zayouna verbleef. Van 1 juni 2015 tot 25 juni 2015 werkte u als arts in het 'Zayouna Health Center' ofwel 'Al-Muthana Polyclinic'.

Op 25 juni 2015 vond u voor de deur van uw huis een enveloppe met daarin een brief en een kogel. Hoewel uw broer enkel jullie namen kon lezen, wisten jullie dat het een dreigbrief was omdat er een kogel bij zat. Na ontvangst van de dreigbrief gingen jullie gewoon naar jullie werk, onderweg gooiden jullie de dreigbrief weg. Toen u na uw werk terug naar huis wandelde, stopte er plots een politiewagen naast u. Een politieofficier stapte uit en nam uw broer direct bij zijn arm en duwde hem in de auto, waarop uw broer u toeriep dat u weg moest lopen. U wist niet goed wat te doen en bent onmiddellijk weggelopen. U bleef lopen tot u op een grote markt uitkwam, waar u een tijdje bleef vooraleer u terug naar huis keerde. Thuis aangekomen sloot u onmiddellijk de deur, deed u de gordijnen dicht en ging u op vloer tegen de muur zitten. U was in slaap gevallen en rond middernacht werd u wakker door gebonk op de deur, wat uw broer bleek te zijn, die inmiddels was vrijgelaten. Hij vertelde dat hij door de militie bedreigd werd en dat jullie het land binnen de drie dagen moesten verlaten. Jullie kwamen tot het besluit Irak te verlaten en de volgende dag is uw broer tickets gaan kopen voor een vlucht naar Istanbul. Op 27 juni 2015 verliet u samen met uw broer Irak en nam u met uw eigen paspoort het vliegtuig naar Istanbul, Turkije. Van daar reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk in België aan te komen. U kwam hier aan op 12 augustus 2015 en de volgende dag diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw oude identiteitskaart, uw nieuwe identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een bewijs van uw identiteit, uw diploma, uw vervallen paspoort, het huurcontract van uw woning in Bagdad, een kopie van de paspoorten van uw vader, moeder en zussen, een kopie van werkbewijzen van uw vader, een bewijs van uw school in Maleisië, certificaten van uw studies in Tadzjikistan, een kopie van de medische wet van Maleisië, een kopie van de regelgeving betreffende immigratie in Maleisië en een kopie van de regelgeving betreffende het diploma geneeskunde in Maleisië.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst zijn uw verklaringen over het ontvangen van de dreigbrief weinig overtuigend. Omdat u het Arabisch niet voldoende kan lezen zou u de dreigbrief niet hebben kunnen lezen en moest uw broer J. de brief bekijken, hij zou enkel gezien hebben dat zijn en uw naam erop geschreven stonden. Omdat er een kogel bij de brief in de enveloppe zat wist u echter meteen dat het om een dreigbrief ging. In dat opzicht is het zeer eigenaardig dat u en uw broer tot het besluit kwamen de dreigbrief te verscheuren en weg te gooien, zonder ook maar enigszins te weten van wie de dreiging uitging en wat de bedreiging precies inhield of wat er van u verwacht werd (CGVS, pg. 16-18). Hiermee geconfronteerd haalt u aan dat u door de kogel direct wist dat het serieus was en u op dat moment bang was (CGVS, pg. 17-18). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen, indien u de dreiging daadwerkelijk serieus nam zou het immers veel logischer zijn om trachten te weten te komen van wie de dreiging uitging en wat de dreiging exact inhield, zodat u op basis daarvan eventueel stappen kon ondernemen met oog op de dreiging. Minstens had u aan familie of vrienden kunnen vragen om de brief te vertalen, gelet op het dreigende karakter dat er van uitging. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, en u gewoon uw dagelijks leven hervatte zonder ook maar iets te doen met betrekking tot de bedreiging, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate.

Daarenboven zijn uw verklaringen over het ontvangen van de dreigbrief ook tegenstrijdig met de verklaringen die uw broer J. (CG 15/20141 en OV 8.106;477) aflegde tijdens zijn gehoor op het CGVS. Waar u beweerde dat u dacht dat u de brief aan J. gegeven had en hij deze las (CGVS, pg. 17), verklaarde J. dat hij de brief als eerste opraapte en het tegen u zei (zie gehoorverslag A.H. J. K. M., dd. 31 maart 2016 en waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier, pg. 14). Daarnaast verklaarde u tot driemaal toe dat jullie namen vanonder op de brief geschreven

stonden (CGVS, pg. 16 en 18), terwijl uw broer aanhaalde dat jullie namen in het midden van de brief stonden (zie gehoorverslag A.H. J. K. M., dd. 31 maart 2016, pg. 14). Het is echter zeer merkwaardig dat u en uw broer uiteenlopende verklaringen afleggen over hetzelfde incident en dezelfde dreigbrief. Kortom, gelet op bovenstaande elementen kan er weinig geloof gehecht worden aan het ontvangen van deze dreigbrief. Dat er weinig geloof gehecht kan worden aan deze dreigbrief doet afbreuk aan uw de algemene geloofwaardigheid van uw problemen in Irak, het ontvangen van deze dreigbrief vormde immers het begin van uw problemen in Irak.

Verder verklaart u dat u bedreigd en geïsoleerd werd door milities en dat de milities in Irak het land aan het 'opkuisen' zijn. Hiernaast beweert u dat ze specifieke beroepen, zoals generaals, zouden viseren (CGVS, pg. 22). Het is echter opvallend dat u geen milities bij naam kan noemen (CGVS, pg. 8 en 17). Des te opvallender is bovendien dat u niet kan preciseren tot welke militie uw belagers behoorden of zouden kunnen behoren. Gevraagd naar welke militie het zou kunnen zijn, kan u alleen zeggen dat er veel milities zijn, ze hun eigen agenda hebben en ze ondersteund worden door de overheid (CGVS, pg. 17 en 21). Wat uw gebrekkige kennis over de milities en uw belagers nog frappanter maakt is dat u verklaart dat u zelfs na uw problemen geen onderzoek heeft gedaan om meer te weten te komen over de milities in Bagdad, door u te informeren over de milities in Bagdad had u immers eventueel een beter zicht kunnen krijgen op wie uw belagers geweest hadden kunnen zijn (CGVS, pg. 17). Jullie weten zelfs niet of J. door een soennitische of een sjiiitische militie werd meegenomen. Uw gebrekkige kennis over de milities en uw onverschilligheid ten aanzien van wie uw belagers waren en welke milities u als hoogopgeleid persoon in Irak te vrezen hebt onderstrepen verder de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met milities in Bagdad. Van iemand die zijn thuis, land en werk achterlaat kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat of toch minstens tracht hierover meer duidelijkheid te krijgen.

Voorts doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Zo verklaarde u immers dat u zag dat uw broer door de politieofficier in de auto geduwd werd. Hoewel u verklaarde ook ongerust te zijn geweest over hem, is het opmerkelijk dat u na de ontvoering van uw broer niemand om hulp bent gaan vragen en dat u op geen enkel moment stappen ondernomen hebt om iets te weten te komen over de situatie van uw broer (CGVS, pg. 16-20). Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet verder afbreuk aan de oprechtheid van uw asielaanspraak.

Tot slot haalde u ook aan dat een van de redenen waarom u geïsoleerd werd het feit was dat u nieuw in Irak en Bagdad was, iets wat direct duidelijk was voor andere personen (CGVS, pg. 16 en 18). Het loutere gegeven dat u lang buiten Irak verbleef en pas recent terugkeerde naar Bagdad is echter onvoldoende om gewag te maken van een risico op vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit, studies en verblijf in het buitenland aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. Het is echter opmerkelijk dat u geen enkel bewijsstuk kan voorleggen ter staving van de door u ingeroepen asielmotieven. U kan daarenboven ook geen documenten voorleggen betreffende uw werk als arts in Irak, nochtans aan cruciaal element in uw asielaanspraak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele

veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds

een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot dient opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw broer A.H. J. K. M. (CG 15/20141 en OV 8.106.477) eveneens een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en tracht vervolgens de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 en van het artikel 3 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog meerdere uittreksels uit verschillende rapporten alsook enkele persartikels (stukken 2 tot en met 15).

De verwerende partij voegt bij haar verweernota van 5 juli 2016 nog het rapport COI Focus Irak alsook een rapport over de vrijwillige terugkeer naar Irak.

De verzoekende partij brengt op 2 december 2016 nog een aanvullende nota bij met een verklaring van de verhuurder van het appartement in Bagdad waar verzoeker en zijn broer verbleven tot aan hun vlucht naar België, het huurcontract alsook een reeks artikels over de veiligheidssituatie in Bagdad.

De verwerende partij brengt op 29 november nog een aanvullende nota bij samen met het rapport COI Focus Irak, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016 alsook het UNHCR-rapport "UNHCR Position on Returns on Iraq" van 12 augustus 2016.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing werd aan verzoeker de status van vluchteling geweigerd omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan de door verzoeker ingeroepen asielmotieven om reden dat (i) verzoekers verklaringen over het ontvangen van de dreigbrief weinig overtuigend zijn; (ii) verzoekers verklaringen over het ontvangen van de dreigbrief ook tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn broer, de heer J. A. H.; (iii) verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn belagers en de milities in het algemeen in Bagdad vaag zijn; (iv) de vaststelling dat verzoeker zich niet informeerde aangaande de evolutie van zijn problemen (en die van zijn broer) verder afbreuk doet aan de oprechtheid, minstens de ernst van zijn vluchtrelaas; (v) het louter gegeven dat verzoeker als arts werkzaam geweest zou zijn in Irak op zich onvoldoende is om gewag te maken van een persoonsgerichte vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en (vi) de door verzoeker voorgelegde documenten de appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen.

Waar verzoeker vooreerst wordt verweten dat zijn handelingen na ontvangst van de brief niet geloofwaardig zijn omdat het niet aannemelijk zou zijn dat verzoeker en zijn broer deze brief na ontvangst onmiddellijk weggooiden zonder te weten wat er in stond (en zonder aan iemand te vragen om de brief te vertalen) merkt verzoeker op dat verweerder blind blijft voor de context waarin de impulsieve beslissing gebeurde.

In deze kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de *protection officer* is uitgegaan van zijn eigen verwachtingen terwijl het in de gegeven context niet onaannemelijk is dat de feiten zich voordeden zoals verzoeker en zijn broer bevestigden. Verzoeker verklaarde immers dat hij, nadat ze de brief geopend hadden, enkel zijn naam en deze van zijn broer kon ontcijferen uit het Arabisch aangezien ze geen van beide Arabisch konden lezen. Dat ze de brief (met kogel) onmiddellijk weggooiden zonder deze eerst voor te leggen aan iemand die hen met de vertaling kon helpen lijkt in de door hun geschetste context helemaal niet onlogisch. Verzoeker en zijn broer waren nog geen maand in Irak en hadden er geen familie of netwerk waar ze konden op terugvallen. Dat ze hierbij niet de hulp wensten in te roepen van de verhuurder uit angst uit het appartement te worden gezet, noch aan de collega's in het ziekenhuis uit angst hun job te verliezen lijkt bijgevolg volkomen aannemelijk.

Voor wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden over wie als eerste de brief opraapte/opende en waar de namen van beide broers in de brief juist stonden werpt de verzoekende partij terecht op dat het hier om twee onbeduidende tegenstrijdigheden gaat binnen de voorts eensluitende asielrelazen zodat niet kan worden ingezien wat het belang ervan is in het licht van het hele vluchtrelaas. Dit geldt in het bijzonder voor de plaats van de namen in de brief. Volgens de ene broer stonden de namen vermeld in het midden van het blad en volgens de andere stonden de namen onderaan (de tekst). De tekst van de brief liep maar tot in het midden van het blad zodat de verklaringen van beide broers hierover niet als tegenstrijdig kunnen beschouwd worden.

Waar verzoeker wordt verweten dat hij geen enkele militie kent en ook niet weet welke militie hem heeft opgepakt kan verzoeker eveneens worden bijgetreden waar hij stelt: "*Opnieuw schat het CGVS in de bestreden beslissing echter de context waarin verzoeker zich bevond niet correct in. Verzoeker was amper een maand in Irak. Hij kende het fenomeen van de milities van toen hij nog in*

Tadzjikistan woonde van horen zeggen en van uit de nieuwsberichten, maar hij heeft nooit in Bagdad gewoond na de inval in 2003, en is allerminst vertrouwd met de realiteit van de milities zoals de gemiddelde inwoner van Bagdad dat wel is. Het is dan ook begrijpelijk dat hij geen milities bij naam kan noemen, of alleszins maar gebrekkig (zie bv. blz. 17 gehoorverslag, antwoord op de laatste vraag). Ook dat hij de naam niet kent van de militie die hem ontvoerde is niet onmogelijk. Wellicht stond de naam in de dreigbrief, nu de ontvangst van de dreigbrief en de kidnapping meer dan waarschijnlijk verband houden met elkaar. De dreigbrief gooiden ze echter weg zodat ze de naam van de militie niet kenden. Wanneer verzoeker dan later op die dag wordt gekidnapt wordt was hij niet bepaald in de positie om de naam van de militie te vragen. Ook het feit dat het militielid hem zei: "We zijn van de militie", kan er op wijzen dat hij het niet meer nodig achtte om zich voor te stellen er van uit gaande dat hun naam wel in de brief stond. Verzoekers vermeende desinteresse in zijn problemen dient dan ook vanuit hetzelfde perspectief te worden gezien. Hij kent het probleem van de milities en beseft dat hij door hen zal worden gevisieerd bij terugkeer. Wie de militie dan precies is, maakt vanuit dat perspectief minder belang uit. Bovendien verkeert hij nu in de onmogelijkheid om het te weten te komen. "Ik wil het niet weten" moet dan ook in de eerste plaats gelezen worden als een onwil om terug te keren naar Bagdad."

Verzoekers zijn met hun ouders uit Irak vertrokken toen zij slechts vijf-zes jaar oud waren. Zij keerden er nooit meer terug voor juni 2015. In redelijkheid kan bijgevolg niet worden aangenomen dat iemand die amper enkele weken in Bagdad woont al volledig vertrouwd zou zijn met de realiteit van de milities temeer nu verzoekers nog amper de Arabische taal machtig waren waarbij nogmaals dient benadrukt te worden dat verzoekers geen netwerk of familie in Bagdad hadden waarop ze konden terugvallen voor hulp en overleg.

Gelet op wat voorafgaat kan niet zonder meer worden gesteld dat het relaas van verzoekers niet geloofwaardig is, minstens dient hen dienaangaande het voordeel van de twijfel worden verleend.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekers tal van documenten neerleggen die het relaas ondersteunen. Verzoeker legt zijn oude en nieuwe identiteitskaart neer, zijn nationaliteitsbewijs, zijn vervallen paspoorten, zijn diploma als afgestudeerde in de geneeskunde, een brief van de universiteit van Tadzjikistan waaruit blijkt dat na de uitreiking van het diploma het studentervisum verloopt en niet langer meer geldig is, informatie over de verblijfswetgeving in Maleisië, het huurcontract van hun appartement in Bagdad en een brief van het Hof van beroep in Bagdad gericht aan de onderzoeksrechter.

Verzoeker bevestigt voorts in zijn verzoekschrift dat hij geen documenten kan neerleggen van zijn werk als arts in het Zayouna Health Center omdat hij er minder dan een maand gewerkt heeft bijgevolg nog geen loon heeft ontvangen en dus ook geen loonbrief kan voorleggen. Bovendien, zo vervolgt verzoeker, was zijn diploma niet erkend door het Iraakse ministerie zodat hij nog niet officieel in dienst was en bijgevolg ook nog geen arbeidscontract kon voorleggen. Hoe dan ook, uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er twijfels zijn over verzoekers terugkeer naar Irak, noch aan zijn tewerkstelling in het Zayouna Health Center.

Ten slotte dient, rekening houdend met het geheel van de elementen in het individuele dossier van verzoeker gekoppeld aan de algemene informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier te worden besloten dat verzoeker wel degelijk een risicoprofiel heeft waardoor bij terugkeer naar Irak de vrees voor vervolging in zijn hoofdte gegrond is. Meer bepaald gaat het om de soennitische achtergrond van verzoeker in samenhang met zijn tewerkstelling als arts in Zouyana Health Center en de afwezigheid van enig familiaal netwerk in Bagdad.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Verzoekers relaas is geloofwaardig en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

Verzoekers relaas gekoppeld aan de Iraakse binnenlandse context laat toe te stellen dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER